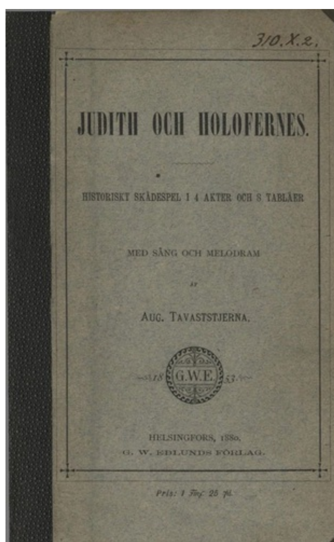

JUDITH OCH HOLOFERNES

HISTORISKT SKÅDESPEL I 4 AKTER OCH 8 TABLÅER

MED SÅNG OCH MELODRAM
AF
AUG. TAVASTSTJERNA.

HELSINGFORS, 1880.
G. W. EDLUNDS FÖRLAG.

HELSINGFORS,
J. C. FRENCKELL & SON, 1880.

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta verk har hämtats från **Nationalbiblioteket i Helsingfors**. Det anpassades för Projekt Runeberg i mars 2013 av Bert H.

Perso nerna:

Holofernes, konung Nebucndnezars fältherre.

Judith, judinna, ung enka.

Abra, Judiths tjenarinna Osias, öfversteprest i Jerusalem.

Bago a, Holofernes’ kammartjenare, f. d. furste af Ragau. Achior, Ammoniternas öfverste.

Ahalibama, hans dotter, Holofernes' slafvinna.

Saphan, en krigare hos Holofernes.

En hednisk offerprest.

Tvenne judiska skyttar.

En judisk qvinna.

Hedniska krigare, judiska borgare och judinnor.

Scenen försiggår i Bethulia samt i lägret utanför staden.FÖKSTA AKTEN.

A^öi-.-itu. Tttl»lim.

Holofernes' läger. I fonden en förgyld afgudabild, föreställande Nebu-caduczar. Krigare omringa bilden, for hrilken de under sång knäböja. En offerhärd, framfor hrilken synes en hednisk prest. Ahali-bama, fasibunden rid ett träd, bestämd till offer. P& afstand synes Bethnlia.

Första scen.

ltag«a, Saplian, en hednisk offerprest, krigare, Akalibama.

Chör af krigare.

Nebucadnezar,

Du stolte furste,

Du kungars konung,

Du hjeltars hjelte,

Hör oss!

-A-ndra scen (meiodnun).

Holofernes inkommer. Sången tystnar. Prosten lemnar offerhärden och följer Holofernes frani på scenen. Bagoa och Saplian äfvenså.

Presten.

På din befallning, höge Holofernes,

I dag vi offra åt Nebucadnezar

Den skönsta qvinnan af Ammoniens döttrar.Holofernes.

Så är Nebueadnezars höga vilja.

Förbrännas skola alla andra gudar.

Presten (sing).

Förbränd är Baal, förbränd är Moloch,

Och guldet flöt från deras gyllne kronor I klara vågor ned i Jordans böljor.

Chör.

Förbränd är Baal, förbränd år Baal!

Holofernes (melodram).

Det första offret för Nebucadnezar

Jag sjelf vill döda. Grif mig offerknifven?

Ahalibama (sång).

O ve mig arma, — skall jag då dö den fasansfulla döden.

Chör.

Till offerhärden!

Presten.

Till offerhärden!

Ahalibama.

Farväl du jord.

Under sången betraktar Holofernes Ahalibama med hånförelse.Holofernes (»fsldes).

Ha, hon är skön! — för skön för offerhärden; — Förbrännas må hon hellre af den glöd,

Som lågar i mitt bröst. Nebucadnezar!

Hon offras ej åt dig. — Hon tillhör mig! (U«gt.) Tag knifven, prest; — den qvinnan slagtas ej!

Hon är för ung, — för ung för nya gudar...

För Moloch och den gamle skurken Baal Var barnablod en värdig offerlåga;

Men för Nebucadnezar duger blott

Det blod, som gjuts ur tappra krigarhjertan.

Befrien henne! Hon är min slafvinna;

Gån! — Böjen er i stoftet, usle slafvar,

Och vågen ej att edra blickar höja Till eder herrskarinna! — Gån!

Ahal lbama. (Sedan hoit bUfvit lösbun-den, framträder befriad på scenen. Krigarno försvinna. — endast B&goa qvarstannar i fonden. Holofernes betraktar Ahalibama p& afst&nd.)

Tredje scen.

Holofernes, Ahalibama, Bagoa i fonden.

Ahalibama.

Recit. och Aria.

Ha, jag är fri, — jag får då lefva, är det en dröm, jag får då letva, är jag ej död ännu, nej, nej, nej, jag andas åter.

Rysligt det är att se, när bödeln sänker I offrets bröst sitt skarpa svärd,Rysligt det är att se, hur stålet blänker,

Att dödad bli p& offerhärd.

Kysligt det är!

Hemsk och förfärlig nalkas dödsminuten,

Då mörkrets gud sitt offer tar;

Kinden är blek och ögats låga bruten.

Af lifvets eld är askan qvar.

Bysligt det är!

Ha, der kommer döden åter,

Ve mig, ve mig, Ahalibama är ej mer!

Under »latei af sängen närmar sig Holofernes obemärkt Ahalibama och lägger sin hand på hennes skuldra.

Holofernes.

Ditt namn?

Ahalibama (mod stolthet).

Ahalibama!

Holofernes.

Din blick är stolt. Godt. Jag är van att möta Pilspetsar ur två fylda koger. Fortfar!

Ahalibama.

Jag är en furstedotter!

Holofernes.

Och hvad mer?

Jag är din herre.a

Abalibama.

Höge Holofernes,

Jag beder dig vid våra gudars aska:

Var mild, ocb döda ej för andra gången Det värdelösa lif du återgaf!

Är jag ditt offer, led mig då tiU bålet,

Men jag vill icke bära ditt förakt;

Jag är ej sämre, jag, än du.

Holofernes.

Förmätna!

Hvad vet du om den eld, som bor i mig? Betrakta mig! — Jag är den Holofernes,

Som badar hvarje dag i blod och vällust Och som ej aktar någonting på jorden,

Ej engång qvinnotårar.

Ahalibama.

Gråter jag?

Så torr är ingen sand i Ammons öknar,

Som mina ögonlock.

Holofernes.

Ahalibama!

Din stolthet räddat dig. — Jag svär vid Baal Att aldrig kyssa dina sköna lockar,

Förr än du sjelfmant sagt mig: Holofernes,

Jag älskar dig!! — Hit Bagoa!

Bagoa.

Min herre!

Hvad har du att befalla?Holofernes.

Min slafvinna Jag lemnar i din vård. Gif henne allt Hvad hon begär. Det bästa tält i lägret Du pryda skall som för en konungs dotter Och gifva henne. Gå! Låt Saphan komma!

(Bagoa går med Ahalibama.)

Fjerde scen.

Holofernes (ensam).

Holofernes.

Att krossa folk, att ödelägga länder,

Att vada genom strömmar utaf blod,

Att se beständigt slafvar vid sin fot,

Det är dock intet! Men att tämja hat Och vända det till kärlek, — det är något! Mig älskar ingen på den vida jorden:

Det var min största njutning härintills,

Men det blir tröttsamt. Evigt enahanda Förlamar tidens flygt och själens nerf.

Att vara älskad, det är piltars nöje,

Att vara fruktad, det är männers lust;

Men ombyte förnöjer Saphan!

(Saphan inkommer med Bagoa.)

Femte scen.

Holofernes, Saphan, Bagoa.

Saphan.

Här är din slaf! — Hvad har du att befalla?Holofernes.

Hvad nytt i dag ifrån Bethuliens berg?

Man trotsar mig?

Saphan.

Så är det, höge lierre! Man öfverallt befästar bergens höjder Och reder sig till motstånd. Nya mnrar Uppstå som vålnader i nattens mörker.

Bethnlia tages icke lätt.

Holofernes.

Välan,

An hafva våra pilar skärpa nog.

De trotsa mig. De trotsa Holofernes!

De dårame! — De vilja trotsa hafvet Med vallar utaf vass. Jag icke glömt,

Hur dessa judar djerfdes hålla fångne Nebucadnezars sändebud hos sig I trenne dygn. — Och ville de försona Hvart dygn med trettitusen offers blod,

Det vor’ för litet! — Samla mina härar!

I morgon blir Bethulias sista dag.

Gör allt i ordning. Innan solen sänker Sitt sista skimmer uti vesterhafvet,

Fins en stad mindre uti detta land.

Låt kalla Achior. Han skall säga mig,

Hvad för ett folk det är, som bor på bergen.

(Saphan går.)Sjette scen.

Holoferats, Bagoa.

Bagoa (närmande sig Holofernes).

Tillåt din slaf, o store Holofernes,

Att i sin enfald gifva dig ett råd!

Holofernes.

Din herre, Bagoa, begär ej råd;

Han rådgör med sig sjelf och ej med andra. Dock låt mig höra!

Bagoa.

Herre, må din skugga Förlängas öfver hela jordens rymd.

Förr än du sänder dina tappra härar I dödlig kamp och till en oviss seger Mot dessa usla myrors liUa stack,

Så låt dem hellre törsta och förtvina.

Vi spärra vattenledningen till staden.

Då får man se, hur länge fogeln flaxar Uti sitt bo på torra hälleberget.

Holofernes.

Den väntan blir för lång.

Bagoa.

Blott tretio dagar.

På mindre tid förtorka deras strupar Som ökensand.Holofernes.

Med hvad vill Bagoa Sin herres tid i tretio dar fördrifva?

Bagoa.

Med vin och kärlek! — Har ej Holofernes I dag en ny och tjusande slafvinna,

i De Ammoniters sköna furstedotter?

Och har ej Bagoa den gyllne bägar'n Med ljufva drycken, som ditt sinne gläder?

Holofernes.

Ja, dn har rätt! Ditt gamla vin är godt. Ahalibama är uti mitt våld;

Jag dödar henne, om så lyster mig,

Men hon skall älska mig. Det är min vilja.

Bagoa.

Slafvinnor älska? Herre, du är munter.

Men om du så befaller, hvarför icke?

Hon måste lyda. Qvinnor finnas nog.

Befall! — och Bagoa bland Juda döttrar Uppsöker snart åt dig en annan perla Af större glans.

Holofernes.

Behåll ditt köpta kram! Ahalibama skall af egen vilja Min egen vilja underdånig bli.

Förstår du, slaf, att blott en sådan qvinna Är värd att offras gudame och mig!Sjunde scen.

AclUor. Saplian, de f5rre.

Saphan.

De Ammoniters öfverste!

Holofernes.

Han komme.

Achior.

Du kallat mig?

Holofernes.

Ja, jag har kallat dig.

Achior.

Att återgifva mig min arma dotter,

Mitt enda barn?

Holofernes.

Var lugn. Hon tillhör mig, Jag räddat hennes lif från offerhärden,

Ej något ondt skall henne vederfaras.

Achior.

Tag, höge herre, alla mina skatter,

Jag äger guld och gömda ädelstenar,

Men gif min dotter åter.

Holofernes.

Spar ditt guld!

Och tacka dina gudar att du än Din tunga har att gäcka Holofernes!Achior.

Jag äger intet mer! — Du tog min fröjd,

Mitt hopp, min glädje, — min Ahalibama.

Hon var min enda rikdom. Jag förbannar De falske gudar, som dig makten skänkt Att allt förstöra. Jag förbannar dem,

Ty de förtrampa sina egna lagar.

Holofernes.

Och om jag hängde dig i första träd?

Hvad? Hädar du vår gud? Gå, böj ditt knä För bilden der! — Han är den ende guden.

(Saphan för Achior till Nebncadnezars bild, för hrilkon den förre böjer kni, medan Achior står upprått.)

Du böjer ej ditt knä? Nåväl, låt vara!

Törhända jag förlåter dig, om du

Vill köpa lifvet med att tala sanning. (Listigt.)

Jag kallat dig, att du må säga mig

Hvad folk det är, som krälar der på bergen.

Så säg mig, hvad du vet om Israel.

Achior.

Hvad folk det är? Du herre frågar det:

Så vill jag säga dig hvad folk det är,

Och må du döma mig, när du mig hört.

Det är ett folk, som trotsar dina gudar Af sten och marmor, och föraktar dem.

Det folket tror uppå en enda gud,

Som skapat himmelen och skapat jorden,

Som fört det genom öknens heta sandTill Canaans land, — till stranden af Jordan. Han skyddat dem mot hedningarnas våld,

Och gör det än, om de blott icke syndat.

Ej något strå på deras hjessa skall Af dig beröras, om ej denne gud Det vill; — ty han är maktens gud.

(Pekar på Nebucadnezars bild.)

Se der din gud, som sjelf du format har Af sten, af guld, af tråd och af juveler!

Men det är Israels gud, som skapat stenen, Som gaf dig guldet, — som dig visat vägen I dolda djup till perlan och juvelen.

Allt är ju hans! Ja, hör mig Holofernes;

Din arm är stark, — din makt är obegränsad, Du äger mer än någon hittiUs ägt.

Men all din makt och rikdom är ett stoft Inför den mäktige, som bor i höjden.

Ditt stål förrostar, dina pilar murkna,

Och bäfva skola både jord och himmel Engång för Israels gud!

Holofernes.

Ar det ditt svar? Eländige! — Uti ditt vanvett har du Ditt usla lif förspillt. Du är den förste,

Som vågat tala så till Holofernes.

Jag svär vid himlens sol, och alla gudar,

Att jag dig slagta skall på offerhärden,

Som jag vill resa upp för Israels folk. —

Ha, bleka judar på Bethuliens höjder,I hafven i Jerusalem ett tempel,

I bedjen till en gud, som dold bland molnen I aldrig sett och aldrig skolen se.

Jag trotsar honom, som jag trotsar er.

Och jag vill hämnas. Dessa hundars blod Skall strömma öfver Molochs offerflamma.

(Till Sitphan.)

För honom genast till Bethulias murar;

Bind honom der vid första, närmsta träd.

Låt juden taga honom. (Till AcUiur.)

Der vill jag Förgöra dig med hela judesvärmen I deras kupa. (Achior fOres bort af Sapliiin.)

A-ttonde scen.

Holofernes, Bagoa.

Holofernes.

Nu jag följer Ditt råd. Bevaka brunnarna vid staden! Förstör all vattenledning. Ej en droppe Af källans helsodryck skall mera svalka Det törstande Bethulia. Slaf, se till,

Att ej Ahalibama flyr från lägret!

Du med ditt hufvud svarar mig för henne. Märk väl: ditt hufvud. (Går.)

Nionde scen.

Bagoa (ensam).

Stolte Holofernes, Jag är din slaf, — förtrampa mig i stoft,Förakta skorpionen, tryck din fot På krypets hjessa, du! Men akta dig,

Han har en gadd, han knnde stinga dig Den uslingen, som krälar der i mullen;

Hans lynne är att döda när han kryper.

Du följde dock mitt råd; — jag vunnit tid,

Jag vill betänka mig. Kryp ännu mask Och låt din herre frossa uti kärlek;

Hans älskarinna vill jag troget vårda —

För hvem? För hvad? Det vet jag ej ännu.

Hon är mitt vapen, är det gröna blad,

Som ger sitt gift åt skorpionens gadd.

Vid hennes åsyn minnes jag min maka,...

Ja, hon var lika skön. Det tycks mig stundom, Som vore anletsdragen ock desamma,

Som hörde jag den silfverklara rösten.

Då tycks mig min förflutna glädje nära.

Hvar är min maka, Holofernes? — Ha,

Det vet blott bödelns svärd och Euphrats djup. Hvar är mitt barn? — Den usle slafven frågar. — Han vågar tänka, minnas och förtvifla.

Han vågar ropa på de döde. Ja,

Du segrare vid Ragau, jag mins,

Hur jorden var betäckt af blod ooh lik;

Du segrade dock ej med egna krafter,

De fega folken ifrån Euphrats stränder,

Från Tigris och Hydaspes, hulpo dig.

Förskingrad och förjagad var vår här,

Och våra byar, våra städer brunno.

Bland qvinnoskrik och barnajemmer stod duSom segrade ock hånade de döde.

I kolsvart natt, belyst af stridens lågor,

Jag sökte i förtviflan, blödande,

Mitt hus, min hustru och mitt barn. Då såg jag Min trogna maka i mordbrännarns armar,

Såg, huru barnet slets från modrens famn;

Jag föll vanmäktig mot den hårda klippan.

Men hämnden gaf mig lif. Jag andas än,

Och följer dig, du mördare och bödel.

Jag är din slaf.. din onda skugga är jag,

Som större blir, ju mer din sol sig sänker.

Aria.

Hatets gudinna, hör hvad jag beder,

Tänd i mitt hjerta din flammande gnista:

Döda jag vill den giftiga ormen,

Gif mig ditt gift, ditt svärd och din bila!

Hatets gudinna, hör hvad jag beder,

Döda jag vill den giftiga ormen,

Hatets gudinna, o, hör min bön!

Må med tusende marter han pinas,

Dväljas i plågor, hör hvad jag beder.

Afgrundens andar, tagen hans lemmar Neder till eder, hör hvad jag beder,

Hatets gudinna, o, hör min bön.

Slat på första tablån.Andra Tiiblan.

Ahalibama# tält till venster, i hvilket hon sitter sorgsen och drömmande.

I fondon synas 2:ne vaktliafvande krigare.

Första scen.

Entreakt.

Ahalibama (ensam).

Aria.

Milde gudar, skydden mig,

Följen mig på farans stig!

Kärlekens vilda makt mitt sinne berusar,

Hur skall jag arma fly den orm, som mig tjusar? Jag vill ej lefva mer,

Död, som emot mig ler,

Tag mitt hjerta, o, tag mitt hjerta 0, tag mig ned till dig!

(Under sangen inkommer Bagoa och lyssnar pä afständ.)

Duo (mellan Bagoa och Ahalibama.

som tråder ut från tåltet).

Bagoa.

Ahalibama, lugna ditt sorgsna sinne,

Lugna dig, lugna ditt sinne.

Lifvet emot dig ler, lugna dig i din smärta,

Öppna för mig ditt hjerta,

Milde gudar skydda dig.

Ahalibama.

Bagoa, hur kan jag vara lugn med döden i mitt hjerta?. Se, jag förgås af qval uti min vilda smärta.Jag vill ej lefva mer; nej, du skall döda mig, Förbanna dig, gif mig ditt svärd, din dolk och döda mig. Gudar, skydden mig!

Ahalibama (talar).

Hvad har min herres skugga att förkunna Hans skuggas skugga? Är det ord af tröst?

Bagoa.

Ett sådant ord är ej så lätt att finna Der Holofernes andas. Hvad vet jag?

Han har befallt att du skall älska honom.

Sin herre bör man lyda.

A halibama.

Rädda mig!

Hans kärlek är hvar dag för mig en plåga.

Den blick, som flammar nr hans herrskaröga, Förbränner mig till aska, Bagoa!

Bagoa.

Bah, aska! Om du icke älskar honom,

Ar du förlorad. Om du älskar honom,

Än säkrare är du förlorad då,

Ty Holofernes dödar den han älskat.

Det är ett muntert val: Dö, om du lyder,

Och om du icke lyder, dö ändå!

Ahalibama.

Ve mig! Ahalibama måste dö!

Min kraft försvinner, mina sinnen bländas:Jag vill ej dö och kan dock icke Jefva.

En orm mig tjusar, rädda, rädda mig!

Bagoa.

Jag kunde rädda dig, Ahalibama.

Hvad gifver dn mig, om jag räddar dig?

Ahalibama.

O, Bagoa, hvad kan dn väl begära Utaf slafvinnan, som ej äger mer An sina tårar och sitt brustna hjerta?

Bagoa (med lig röst).

Hör, och begraf mitt ord! Yet, äfven jag Ett hjerta har, som brustit af förtviflan.

Jag blef ej född till slaf; — Ett oblidt öde Mig kastade i Holofernes’ väg;

Till sin liftjenare han valde mig.

Med hycklad trohet följer jag den grymme Och är den ende, som hans ynnest har.

Det tycks mig stundom, som en röst mig sade: Lägg gift i vinet! Rädda dina bröder!

Det är blott nr din hand han tager bägarn.

A halibama.

Hvad? döda honom! Du, en usel slaf.

Och han, så stolt, så furstligt hög och herrlig! Han får ej dö; — hans varma krigarhjerta Får icke kallna af ett svekfullt gift.

Bagoa.

Och om jag ville rädda så ditt lif?Ahalibama.

Mitt lif, — ja, du hur rätt, — jag vill ej dö;

Ej nu ... . men fins ej någon annan väg Till räddning?

Bagoa.

Jo, ännu en väg jag har.

Ahalibama.

Så säg mig den!

Bagoa.

Skall jag dig säga den? Välan, så hör mig. Du är ung och skön;

Kan du din bödel tjusa, är du räddad.

Delila var ej skönare än du,

Och hon besegrade den starke Simson,

De Philisteers grymme fiende.

Kan ej Ahalibamas öga tömja En listig leopard? Ditt öga kan det!

Jag ser det i den eld, som lågar derutur.

Gör honom tam och spak, och när han ligger

Vid dina fötter, när hans tunga slickar

Din hvita hand, och han af vällust sluter

Sin druckna blick,... så drag din dolk och ...

Ahalibama.

Döda!

Jag skulle döda honom? Aldrig! aldrig!

Bagoa.

Då kunna gudarne ej rädda dig.

Du dör, Ahalibama, — ja, du är förlorad,Som alla, dem han före dig liar älskat,

Har skändat och förkrossat. Innan kort Har han en annan kärlek — — — —

En krigare (ropar Irån höjden). Holofernes! (Bagoa skyndar emot honom.)

Ahalibama.

Annan kärlek?

O gudar, skydden mig! Då kunde jag ...

(Gir in i ttltet.)

Andra scen.

Holofernes. Bagoa (nvarstannar i fonden), Ahalibama. Holofernes (aftides).

Hvad vill det säga: en osynlig gud?

Är han så stor och mäktig, som man sagt mig, Så borde han dock synas! Är han åter En fjerran stjema blott på himlahvalfvet,

Så slocknar han som hon, och dunstar bort Och för en sådan gud Bethuliens folk Ett tempel bygt och häda vill de gudar.

Som vi oss skapat af det finsta guld ....

Att söka honom i den höga rymden Är blott förlorad tid, förlorad möda. —

Han är en skugga! — men på spöken tror Ej Holofernes, — fruktar dem ej heller. — Jag är min egen gud, — och mig tillbedja De tusen folk jag kufvat och besegrat.

Fins än en annan gud, så må han då Mig vägen spärra på min krigarbana,Och för hvar droppe blod, som jag förspilt,

Med tusen marter mig tillintetgöra.

En sådan gud är Holofernes’ gud,

Ty blott den starkare kan jag tillbedja.

(Ahalibama visar sig i tftltot* dörr.)

Ahalibama! Du är min gudinna.

Är det ej så?

Ahalibama.

Nej, din slafvinna är jag!

Holofernes.

Men har ej Holofernes gifvit dig Mer än en konungs dotter önska kan?

Har han ej tÅlamod med dina nycker?

Ahalil ama.

Ja, höge herre! — ja, det har du väl,

Men ack, s& länge för din blick jag bäfvar,

Jag vågar ej dig älska ....

Holofernes.

Skygga dufva.

Du är då rädd för mig; — Du fruktar bödeln.

Som med ett slag förvandlar lif till död!

Försök att vänja dig vid mina seder Och vid mitt lynne.

Ahalibama.

O, om jag det kunde!

2Holofernes.

Du måste kunna, — det är jag, som vill det!

Ahalibama.

När så du talar, jag förvirrad blir,

Jag vågar ej uti ditt öga blicka.

Mitt hjerta isas, — mina lemmar darra:

Den fasansfulla döden ser jag der.

Holofernes.

Hvad sen? En blixt kan icke evigt ljnnga,

Och den, som engång älskat Holofernes,

Kan gema dö.

Ahalibama.

Nej, säg mig hellre då, Att du med blicken ur ditt herrskaröga Kan gjuta lif uti den döda marmom,

Och att din kärlek är ett evigt lif.

Då vill jag älska dig!

Holofernes.

Ett evigt lif!

Du narr! Vet du hvar evigheten bor?

Den bor i bägarns djup, — kom, låt oss dricka! Odödligheten är ett himmelskt rus,

Ur hvilket Holofernes ej vill vakna.

Hit Bagoa! (Bagoa nalkM.)

Och nu, Ahalibama.

Jag följer dig, för att med dig få smakaOdödlighetens fröjder! (Alla gä in i tältet. Bagoa fyller deu gyllene bägaren med vin).

Bagoa sjung!

En munter sång om vin och kärlek. Sjung!

Bagoa.

Dryckesvisa.

Kärlek och vin dig gudarne gifvit,

Hjerta, som klappar, en tärna så varm,

Glädje och vällust, fröjd uti lifvet,

Glödande kinder och svällande barm.

Drick för att segra, drick för att döda,

Drick för ast tjusa den svärmande mö,

Drick för de tusen offer som blöda,

Drick för att njuta, älska och dö.

Drick ut! Häll i!

Vinet ger must åt ditt blod,

Kärlek ger kraft och mod.

Slat på fursta akten.

-HANDRA AKTEN.

Tve»\jo Tabltin.

Scenen föreställer ett öppet torg i Bethulia. I fonden ett tempel, hvar-ifrftn Ring höres. Under sången visar sig Jndith i templets dörr. samt framkommer senare på seenen.

Första scen.

Chör i templet.

Himmelens fader, hör våra böner,

Du, som från höjden oss alltid är när.

Skydda Jerusalem! Rädda Jerusalem!

Tag ej din hand från Israels söner,

Hör hvad ditt folk i sin ångest begär!

Andra scen.

Jndith, m&n och qvinnor (som utkomma från templet).

En borgare.

Det är förbi!

En annan.

Nu dricker Belial Ur alla brunnar på Bethuliens slätter,

Och lifvets källor sina. Vi förgås.Den första.

Assyrern känner våra fasta murar.

Han tagit törstens iljefvul i sin sold:

Vi måste öppna portarna.

En röst ur hopen.

Nej låt oss

Fly alla bort till hedningarnes läger.

Den första borgaren.

Och gifva oss till de Assyrers trälar.

Judith.

1 ären fege män och svaga qvinnor.

I kommen ut från edra fäders tempel Med jemmerklagan. Ar det eder tröst?

Hvi gifver Israels gud ej mer den styrka, Som förr han eder gaf från Sinai berg?

I hafven glömt att bedja, tro och hoppas,

I hafven glömt, hvad edra fäder lidit,

Hur Jacob brottades med Herren Gud!

I hafven syndat, — viljen synda mera,

Och derför, derför straffar Herren oss.

Så är det. Utan Gud är detta folk.

Och derför dör det.

En borgare (afsides till hopen).

Det rika Judith är, Som hjelpt så mången uti nödens stund.

Se, huru klädd hon är! Den sämsta qvinna Uti Bethulia har bättre kläder.En annan.

Det sägs, att hon har varit sinnesrubbad Allt sedan hennes man Manasse dog.

Den första borgaren (högt).

För Judith är det lätt att oss fördöma;

Hon har ej någon mer att sörja för.

Hon hör ej barnets skri, ej modrens jemmer.

Hon tänker på sig sjelf och smädar oss.

Judith.

Hvem är som talar? Ensam är jag visst,

Och Judith vet ej mer hvad sällhet är.

Men vore jag vår stora moder Sarah,

Så sade jag i dag till sonen Isak:

Är du det löftets barn, som Herren bergat Från offerbålet, — hvi förtviflar du?

En röst.

Hon talar vanvett. Hör ej denna q vinna.

Osias är den ende, som oss gifver Det bästa råd.

Alla.

Ja, gå vT till Osias?

(De Tända eig för att gå, men möta Osias, som kommer nt från templet.)

Tredje scen.

Osl»8, de förre.

En borgare.

Der kommer han.En annan.

Osias, dyre fader!

Vår nöd är stor, — råd oss, hvad är att göra? Af törst försmäkta vi.

Osias.

l skolen bedja Till Herren gud, som förr har hulpit oss.

När Moses ropade till hälleberget,

Hvem var det, som lät vattenstrålen välla,

Och lät de läppar, som så nyss förtviflat,

Sig läska af den friska källans dryck?

Hvem var det, som, när varmt Elias bad,

Lät Baal i spillror störta för hans fötter? Förtviflen ej! — An lefver Israels gud,

Och han skall rädda eder!

Den första borgaren.

Gode fader,

Han hjelper oss ej mer, ty vi ha syndat.

Nu skola våra barn och qvinnor mördas,

Om dessa hedningar vi längre reta.

Så gif oss nycklarna till stadens portar!

Vi vilja ut, ut, ut tiU Holofernes!

Vi böja knä för honom. Abraham Skall se vår nöd, förlåta oss vår synd.

Judith.

Res kopparormen upp! Böj knä för Baal,

Och säg: Hvad tycks dig fader Abraham

Om våra gudar?En röst.

Qvinnan yrar.

Osias.

Du känner ej den ande, som profetiskt Nu talar här till oss ur Judiths mun.

Så hjelpe Gud. Om någon hjelp ej kommer, Förr än den femte dagen gryr härefter,

Då är det tid att öppna stadens portar.

(Achior synes i fonden, förd af 2:ne skyttar, lians liander åro bundna.)

Fjerde scen.

Achior, Skyttar, de förre.

En röst ur hopen.

En bunden fånge föres hit af skyttar.

Osias.

Hvad ser jag, vänner, — det är Achior,

De Ammoniters stolte öfverste.

Hans händer lösen! — Han ej kommit hit Att skada oss.

Achior.

Jag tackar dig, Osias.

Osias.

Men säg oss, hvad har händt?

En skytte.

Vi funno honom Ej långt från staden, bunden vid ett träd,

Och trodde honom död.Osias.

Förklara dig!

Achior.

Jag kommer nu från Holofernes' läger. Han sändt mig hit för att med eder dö. Från mig han röfvade mitt fosterbarn,

Min enda dotter, min Ahalibama. Förbannad vare han!

Alla.

Säg vidare!

Achior.

De Ammoniters land han äfven tog Och tvang oss der, att våra egna gudar Med eld förstöra, sen han från oss röfvat Allt hvad vi ägde uti guld och perlor. Nebucadnezars bild han för oss stälde Och vill, att vi blott denna gud tillbedja.

Osias.

Förr må vi törsta inom dessa murar Och digna ned i våra fäders stad,

Än knä vi böja för Nebucadnezar!

Achior.

Ja, eder stolta stad han vill förstöra Och grusa edra fäders gamla tempel,

Om för Assyriens kung Nebucadnezar I ej i stoftet eder böjen!Osias.

Aldrig

Skall Israels folk en annan gnd tillbedja!

Achior.

O, Israels söner! — Israels ädla döttrar!

Det är med edert blod och edra barns Han vill begjuta offerhärdens lågor.

Hvar är det slagregn, som skall släcka bålet? Hvar är den åskvigg, som af höjden ljungar Att splittra facklan i mordbrännarns hand?

Ja, ja, du Israels ädla, blyga dotter!

Betäck ditt anlete för tjusarns blickar,

Betäck din runda barm och fly hans åsyn,

Att ej din skönhets glans hans sinne bländar. Han älskar med en dåres vildhet; ja,

Hans blick förbränner ... dödar! — —

Judith (afeidee).

Denne man Uti mitt sinne väcker vilda tankar!

Kan Holofernes tjusas af en blick,

Så gif mig, Gud, det skönsta qvinnoöga,

Gif mig en qvinnobarm af lif och vällust Och tusen lågor gif åt mina läppar!

Jag honom tjusa vill! Han måste dö Vid Judiths hjerta och af Judiths kärlek!

Osias (till Achior).

O, Achior, du kom att dö med oss!Var helsad, vän i nöden. Kom att dela Det enda, som oss återstår: vår tro!

Chör (höres pä afständ frän hedningarnes läger).

Bäfva Jerusalem!

Dina murar skola ramla!

Soloqvartett (på scenen).

O, Gnd, som är barmhertig,

Bädda ditt folk, förlåt oss våra synder! Bädda oss, Zebaoth!

Slut på trodje tablån.

Fjcr<l© TabUin.

.luditḥs kammare, llon ligger i sin morgondrågt och talar sofvande med afbrotua ord. Abra sitter vid hennes sida. Lampaa brinner. Det dagas.

Första scen.

Jndith, Abra.

Judith (melodram).

Jag hör dig Zebaoth,.. nåd,.. nåd!.. Jag kan ej .. Du vill.. jag går.. han kommer .. svärd!! Blod! ..

blod!!

(Spritter till och vaknar.)

Becit. och Duo.

Judith.

O, Abra, hvar var jag?

O, Simeons Gud, jag hör ditt bud,

Jag såg din klarhet, Herre Zebaoth.Du ropar mig, jag lyder dig,

Din vilje ske; jag följer utan knot Ditt helga bud,

O, Herre Gud,

Min Gud och fader.

Abra.

Bland moln och sky De drömmar gry;

Dig nattens spöken blott förvilla.

Var lugn och stilla,

Var lugn ooh stilla,

Och snart skall drömmens oro fly.

Lugna dig, o Judith, lugna dig!

Judith (talar).

Det var en ryslig dröm! Ett svärd af lågor höll jag i min hand,

Och jag såg blod, som flöt i strida strömmar. — Det är din vilja — och jag lyder dig.

Abra.

Hvad drömde du, min goda herrskarinna ?

Judith.

Tyst, Abra, tyst! — Jag hörde dock en. röst,

Jag såg det, som en qvinnas öga aldrig Kan utan fasa se.

Abra.

En villa blott:

Man skall ej tro på nattens onda drömmar.J udith.

Nej, nej; den högsta sanningen har talat.

Jag strider mot, min själ uppreser sig I uppror mot sin skapare, och dock — Förgäfves vägrar jag. Jag får ej lugn,

Förr än jag vet, att vi från våra murar Förjagat denne grymme Holofernes.

Beständigt ropar rösten inom mig:

Bethulia får icke falla!

Bethulia är Zions fasta förmur,

Guds fästes fäste är Bethulia!

Hvad skall jag svara? Råd mig, trogna Abra! Hvad skall jag svara rösten? Skall jag svara: Jerusalem må falla; Herren vikit Ifrån sitt folk. Den stora starkhets ande,

Som gaf Deborah makt mot tiotusen I vapen klädde män, fins icke mer.

Abra.

Gud kallar hvem han viU, och när han vUl. Män bära svärd. Det hör ej qvinnan tiU.

Judith.

Hvem Herren vill, och när han vill. Rätt så. En pilt var David och en mö Deborah,

Och af Guds kraft kan Sarons minsta törnros Ett öknens lejon stinga i dess häl.

Gif kraft, Gud Zebaoth, som hoppet gaf.

Och jag vill rädda dig, Jerusalem.Abra.

Betänk dig, ädla Judith! Holofernes Nu tyckes tveka. Bedan tretio dagar Han overksam uti sitt läger h vil ar;

Än finnes räddning. —

Judith.

Ja, en räddning fins,

Men endast en. Oss skydde Israels Gud;

Jag lyder honom. Mitt beslut är fattadt.

Vill du mig följa på en vådlig färd?

Abra.

Hvart Judith går, dit följer Abra med.

Judith.

Så följ mig då till Holofernes' läger.

Abra.

Hvad säger du? till Holofernes?

Judith.

Ja!

Abra.

Att dödas.

Judith.

Ja, att dödas ... eller ... döda!

Abra.

Ditt tal är dunkelt, — jag kan det ej fatta...

Men bäfvar att förstå dig alltför väl.Judith.

Så bed Osias genast komma till mig,

Men yppa ej för någon hvad du anar. (Abra gar.)

Andra scen.

Judith (ensam).

Bön.

Herre, min fader, Simeons gud,

Hjelp mig och gif mig styrka!

Hjelp mig, o Herre Zebaoth!

Herre, min fader, hör min bön,

Rädda Jerusalem!

(Talar.)

Nu vill jag smycka mig ännn en gång Som i min ungdoms och min glädjes dagar,

Lik Jephtas dotter smyckad gå att dö. (Hon går.)

Tredje scen.

Abra (återkommer).

Jag fann Osias talande till folket

Vid porten af vårt hus. Han snart är här.

Hvad skall han råda? Är det skick, jag frågar, Att ärbar qvinna lemnar vind för våg Sitt hus och hem och går till hednahundar,

Som Moabs barn, med falskhet i sitt hjerta?

Gud tröste oss, det är en usel tid Vi lefva i, det är då visst och sant.Fjerde scen.

OsUs, Abr».

Osias.

Jag kommer, som du bad. Hvad önskar Juditli? Abra.

Hon önskar råd af er, min dyre fader!

Osias.

Begär hon tröst af mig, så kan Osias Ej trösta någon mer. Mitt hopp är ute.

Ej dag, ej natt, min trötta själ får hvila.

Det är förbi med oss!

Abra.

Misströsta ej.

Om du, min far, förlorat hoppets staf,

Hvad stöd står då oss åter?

Osias.

Bönen, bönen,

Att dödens stund ej alltför bitter blir.

Det är det enda, som oss återstår.

Vårt folk försmäktar, — öfverallt förtviflan; Hvarthän jag vänder mig, — hvarthän jag går, Jag hör dem ropa: vatten, vatten, vatten!

O, kunde med mitt eget blod jag läska De torra läpparna, — jag gjorde det.Femte scen.

Indilli inkommer i hogtidsdrågt, smyckad med perlor och juveler OgiaH, Judilh. Abra.

O sias (afsides).

I högtidsskrud, liksom till glädjefester!

'»

Abra (afcidei*).

Bevara oss, nu har hon blifvit tokig!

Judith.

Osias, fader, signe Gud din ingång!

O si as (högt)-Min dotter kallat mig. — Men hvad betyda Din sköna högtidsdrägt och dina smycken,

Då hela staden går i säck och aska?

Judith.

Hvad de betyda, vill jag säga dig.

Jag går till fest, ja, till en offerfest För Herrans allmakt och min fosterbygd:

Ja, fader, jag är denna hvita dufva,

Som flög ur arken, när der rundtomkring Yar död och vattuflod, men återvände Med hopp och räddning. Derför

har Jag nu mig herrligt smyckat. Gud till ära Och fienden tiU fall.

Osias.

Du talar gåtor.J udith.

Hör mig, dyre fader Men fråga icke, ty jag kan ej svara.

Annu i denna natt jag måste bort!

Du har ju sagt: „när femte dagen gryr,

För Holofernes öppnas stadens portar“.

I tid jag måste nu mitt värf fullborda.

Men gif mig din välsignelse, min fader,

Ty jag behöfver den.

Osias.

Betänk, mitt barn!

Judith.

Jag är beredd på allt, — jag är omgjordad Med Davids rustning emot Goliatli;

Blott skölden fattas: din välsignelse!

08ia8.

Fast dunkla äro dina ord som natten 1 Hinnoms dal, och fast mitt öga ej Kan se den väg du vandra skall, så talar En hög, profetisk ande ur din mun.

Gå alltså, gå välsignad Herrens vägar.

Hans stjernor lyse dig på nattens stig,

Till frid och seger han ledsage dig!

(Osias vålsignar Jndith.) Slut pä andra akten.TREDJE AKTEN.

Fomte Tabluu.

Holofernea’ läger. En mängd krigare. Några åro sysselsatta med rengöring af sina vapen, — andra dricka och dansa omkring Nebucad-nezars bild.

Första scen.

Sapliau, krigare.

Dans af krigare.

Saphan.

Det är nu tretio dagar vi legat framför detta fördömda getingbo, och ännu surrar svärmen der-inne. Hvem håller en sikel guld?

En krigare.

Jag. — Deras gud hjelper dem, säger Achior.

(De kasta timing.)

Saphan.

Achior är ett dumhufvud. Vi ha många gudar, och de ha icke flere än en. Så måste väl de många vara mäktigare, än den ena.Den förste krigaren.

Men hvem synes der på afstånd? Två qvinnor!

Den andre krigaren.

De komma hitåt.

Den förste.

Ammonitiska skönheter, som förälskat sig i Saphan.

Den andre.

På drägten tyckas de vara Israelitiska qvinnor.

Andra, scen.

Judith, Abra. do förre.

Judith intrader nied atelthet. Alla krigare vilja omringa henne, men vika tillbaka fur hennes blickar.

Judith (betraktande dem).

Hvar är er fältherre ?

En krigare.

Till din tjenst, sköna främling. Vi äro allesamman fältherrar.

Judith.

Hvar är er fältherre, Holofernes?

Saphan.

Säg mig först, hvem är du, som beskuggar jorden med dina ögonlock?Judith.

Jag är en Israelitisk qvinna från Jerusalem.

Flere krigare.

Från Jernsalem?

J ndith.

Jag har vigtiga saker att meddela er fältherre. Saphan.

Ert namn ?

Judith.

Jndith!

Saphan.

Sköna Judith! — Man kommer ej så lätt till Assyriens konungs fältherre. (Afsides.) Jag afundas honom.

Judith (befallande).

Slaf, inga invändningar! För mig till Holofernes !

Den förste krigaren (till Saphan).

Astaroth sjelf kan ej vara skönare!

Saphan (framträdande djerft till Ju-

•lith ntan att betrakta henne).

Icke så spotsk, min rara pelikan! (Vändande sig mot henne.) Sköna Jndith! — Hvad dn har att säga Holofernes, kan du säga mig i mitt tålt.Alla.

Hallob, en vilddutva! (De »inringa henne. Saphan drager sitt srärd och ställer sig framför Jndith.)

Saphan.

Hvad nu, korpar? Akten eder för hökens klor.

(Alla gripa till vapen.)

Chör med soloquartett.

Judith och Abra.

Tillbaka! Ha, hvilken strid!

Skönhet är segerns lön.

Må dödens blixtar rasa!

För skönhet och behag tillbaka, slafvar!

Saphan.

Tillbaka! Hon tillhör mig:

Må dödens blixtar rasa!

Skönhet är segerns lön.

Förvägne! Tillbaka! Bäfven!

En krigare.

Tillbaka, hon är min!

Må dödens blixtar rasa!

Skönhet är segerns lön.

Förvägne! Tillbaka! Bäfven!

Chör af krigare.

Tillbaka! Kom Judith orh följ mig,

Må dödens blixtar rasa!För skönhet och behag Tillbaka! Förvägne, bäfven!

J udith.

I djerfve män, som lansar bryta För Judiths skönhet, hören mig! Förgäfves här ert blod skall flyta;

Hon fruktar ej ert vilda krig.

Hon trotsar er, förvägna trälar. Tillbaka! Bäfven för min hämd!

Ej Judith är för er bestämd,

Hon säljes ej åt hednasjälar!

Abra.

Må dödens blixtar rasa För skönhet och behag!

Tillbaka, trälar! Hon trotsar er.

Saphan och En krigare. O, Judith, hör min bön!

Hvarför är du så skön?

Du tillhör mig, o hör min bön!

O, följ mig, Judith, o, hör min bön.

Du trotsar mig!

Chör.

Hur skön hon är, hur englaskön!

O, Jndith, huru skön du är!

Du trotsar mig!Tredje scen.

Bagoa, de förre (som fortfara att fttrida).

Bagoa.

Hvad larm i lägret?

Saphan.

Bagoa, drag ditt svärd Och hjelp mig klyfva skall’n på dessa hnndar!

Min är hon, min!

Bagoa.

Ha, ha, roffoglar alla.

Fort in med klorna! För en q vinnas sknll I viljen klösa här ihjäl hvarandra;

Det lönar knappast mödan. Holofernes Vill veta, hvem af eder, tappre män,

Han strypa skall för dylikt öfverdåd.

(Alla sticka in sina svärd; — Bagoa betraktar Jndith.)

(Afsides.) Ha, ser jag rätt? — Hvems hnnd är Bagoa Att detta villbråd (Högt.) Undan fort god vänner!

Allt kungligt byte tillhör Holofernes.

Hvem vågar rycka skygga antilopen

Från lejonkulan? (Tiii Judith.) Kom, jag följer dig

Till vår beherrskare (Afsidea.) Ahalibama.

Nu har jag funnit din medtäflarinna.

(Jndith och Abra skynda ut med Bagoa. Saphan Till följa dem men hindras af krigarne.)

Fjerde scen.

Saphan, krigar..

Saphan.

Och den sehakalen röfvar bort mitt byte!En krigare (till saplian).

Låt honom gå; — Du vet, att Holofernes Annu sin leksak har, — Ahalibama:

Den nya tänker jag han lemnar oss.

Två krukor ställer man ej vid hvarandra. Om man ej vill slå båda platt i kras.

Slut pS femte tablän.

Sjettc Tabliin.

Abalibama* tålt. llok.femeR betraktar ott ögonblick stum Ab&libamu.

Första, scen.

Ilolofernps. Alialibams.

Holofernes.

Farväl, Ahalibama, — än en kyss För vår odödlighet! (Kysser hennp ocli gir.)

Andra scen.

Ahalibama (ensam).

Dn går, du går Så lugn, så stolt? Du segrat, segerherre'

Yfs, att den starke örnen kramade

Till döds en stackars lärka .... Holofernes!

Dn dödat mig! Min vinge är förlamad.

Jag kan ej flyga, kan ej sjunga mer.

Min far, . . . hvad ord? . . . Hvem ropade min far? Gå bort! gå bort! — Jag vill ej se dig mer.

3Jag druckit elden ur den gyllne bägarn.

Min själ är aska. Fins der ingen gnista?

Mitt hat, hvar är du? Kärlek, hvar är du?

Här! . . . här! . . . Alltså, en gnista finnes qvar, Och den skall flamma upp ännu en gång,

För att förbränna . . . hvem? — mig eller honom? Mig eller honom? Ack, det vet jag icke,

Jag vet ej ens, hvem denna gnista är Om hon är stjernan, som förljufvar natten,

Om hon är sista glöden af en brand,

I hvilken allt förgått* . . .

Tredje scen.

(Bagoa synes i fonden med Jndith och Abra.)

Bagoa, Jndith, Abra och Ahalibama.

Ahalibama.

Hvem nalkas?

Bagoa.

Bagoa, din slaf, din vän.

Ahalibama.

Du irrar dig. Min vän var offerknifven,

Min fiende den hand, som rädclat mig.

Bagoa (pekande på Jndith).

Dig Holofernes sänder denna qvinna,

Tag henne, om du vill, till din slafvinna!

Hon skall betjena dig och dig förströ Uti din sorgsenhet.A halibama.

Jag tackar Holofernes.

(Till Jndith.)

Kom närmare! (Afsides.) Det är en fager qvinna.

(Skarpt till Bagoa.)

Och denna qvinna sänder Holofernes Att tjena mig?

Bagoa (afsides till Ahalibama).

Var lugn, var klok! — jag hoppas, Att han vid hennes anblick snart förgäter Ahalibama, — och då är du fri!

Judith (högt).

Det sägs, att du är Achiors stolta dotter!

Jag bringar dig en helsning från din far.

Ahalibama (förströdd).

Min far? Så, så! Hvar är han?

J ndith.

I Bethulia,

Der han begråter dig.

Ahalibama (m M).

Ja, jag är död.

Judith.

Dn lefver dock, men icke mer för honom.

Ahalibama (nppbrosande).

Hvad säger du, eländiga slafvinna?Ahalibama är en furstedotter!

Dn svarar, när du frågas; endast dft.

.T ndith.

Är jag slafvinna, säg, hvad är då du?

Uppå din sänkta panna ser jag ieke De ädla dragen af en furstedotter.

Jag läser något der, som säger mig,

Att du långt hellre ville vara en slafvinnas Slafvinna, än att vara den du är.

Bagoa (afsides).

Det liknar sig till strid på lif och död;

Två qvinnor och en man, — det är en fackla. Som brinner mellan öppna oljetunnor.

Ahalibama.

Du vågar smäda mig och Holofernes!

Judinna, akta dig! — En enda vink Af denna hand, och i ett nn jag knnde Förvandla dina rosenkinders glöd Till kol och aska.

Judith.

Dock du bäfvar sjelf För blicken nr judinnans dunkla öga: —

Ty denna blick förvandla kan din kiirlek Till afgrunds plågor.

Qvar tett.

Ahalibama.

Förmätna, du smädar mig!

Fräcka qvinna, fly och bäfva,Fly, om du ännu vill lefva!

Ha, du vågar smäda mig,

Bäfva för min hämd!

Ha, judinna, jag dödar dig!

Judith.

Ja, din vrede trotsar jag:

Jag är stark och du är svag,

Judith bäfvar ej.

A bra.

Ack, mitt hjerta bäfvar;

Fly, o Judith, rädda dig!

Bagoa.

Judith segra skall:

Judith bäfvar ej för dig.

Ahalibama (talar till Bagua).

Jag går till Holofernes! Denna qvinna Du lemna skall åt krigarhopens fröjder:

Ty en judinna, som från bröder flyktat,

Som lemnat vänner uti farans stund,

För att bland hedningar sin lycka söka.

Bör roa sig! Snart från Bethulias höjder I vilda vågor Israels blod skall strömma. Gif henne då en bägare, — och fyll den Med hennes bröders blod, att hon må dricka En välgångsskål för alla glada vänner 1 Holofernes' läger. («Sr häftigt hort.)Fjerde s=cen.

Bagoa, Jndith, Abra.

Bagoa (afeides).

Planen lyckas!

Snart är det slut med dig, Ahalibama.

Jag misstog mig d& ej. Du älskar honom, Och du är svartsjuk, stolt, men vek som vax. Med vax ej spetsar jägarn sina pilar,

Men vaxet har en mjuk natur. Det formas Af handens tryckning, — och jag formar dig Nu till ett verktyg för min hämd.

Abra (till Judith).

O, Judith!

Hvad har du gjort? Se, denna qvinnas vrede

Dig störta skall!

Judith.

Var lugn, min Abra!

Bagoa.

Judith!

Jag har ett ord att säga dig.

Judith.

Hvad vill du?

Bagoa.

Jag är din vän.

Judith (kallt).

En vän skall pröfvas, liksom guld 1 eld.Hvad borgen ger du mig, att jag kan lita På dina ord?

Bagoa.

Ahalibamas faU.

Judith.

För mig till Holofernes!

Bagoa.

Dit jag för dig,

Om du vill lofva mig att med din skönhet Förtjusa honom.

Jndith.

Kanske. Men hvarför?

Bagoa.

Hvarför? Nyfiken bör man icke vara.

Men vill du veta det . . . När lejon leka,

Så fruktar ej kamelen deras klor.

Judith.

Nå väl, jag lofvar dig, att Holofernes skall Tillhöra mig och icke någon annan.

Bagoa.

Jag skyndar nu till honom. Stanna här,

Så blir ditt öde afgjordt, ty han kommer Med krigarskaran hit och med slafvinnan. (Gir.)Femte scen.

(En krigsmarsch höres på afstind.)

Judith, Abra.

Duo.

Hemsk och förfärlig grafsången ljuder;

Ha, Holofernes till bröllopp oss bjuder, Brudskaran nalkas, dödstimman slår,

Hvila du får.

Israels fader, hjelp oss i faran!

Israels fader, o, hör vår bön!

Sjette scen.

Under musik inkommer Holofernes med Ahalibama och en hop af krigare. Jndith och Abra draga sig tillbaka och blifva stående på sidan af scenen. Bagoa fyller den gyllne bägaren och räcker den åt lio-lofernes.

Holofernes. Ahalibama. Bagoa. Saphan. Judith. Abra. Krigare.

Holofernes (dricker, till krigarue).

På knä för mig och för Nebucadnezar!

(Till Bagoa.)

Häll i! häll i! (Till hopen.) — och sen på knä för henne, För min Ahalibama, som mig gaf Odödlighetens dryck.

Kriga me (knfrtoj#!.

Ahalibama!

Saphan (som sett Judith, närmar «ig hunne).

Dn är förlorad, Judith! Följ med mig!

Jag älskar dig! —Judith.

Tillbaka, uule träl

En krigare (sagta tln saphau).

Bom sköt den jägarn!

Holo fern e s.

Men hvar är Saphan?

Saphan.

Här är jag, herre! „

Holo fernes.

Hör mig, Saphan; Ahalibama sagt mig, att en qvinna Ifrån Betliulien till lägret kommit.

Det billigt är, att Holofernes delar Med er de sköna fångster, som han gör.

I dag jag nådig är och skänker dig Judinnan, Saphan.

Saphan (afsides).

Så blir hon min!

Holofernes.

Du har förtjent det, — ty på stridens fält Jag alltid såg dig främst ibland de tappre.

Så tacka mig! Står icke karlen der Som en förälskad narr. Sänd hit judinnan, Nyfiken är jag dock att se din flamma.Ha, ha, — när så jag ser dig, Saphan, l)u liknar mer en kuttrande fasan An någon stridstupp . . .

Saphan.

Höge herrskare,

Förvirrad är jag af din stora ynnest.

Ahalibama (afeides un Holofernesl.

Om du en annan qvinna skåda vill,

Så låt mig dö!

Holofernes (till Ahalibama).

Hvad har väl mandelblomman,

En drottning lik, att frukta af en vildros?

Du är den skönaste, och med ditt lif Du plikta skall, om jag en annan finner Mer tjusande än du! — Hvar är den andra?

Ahalibama (afeides).

Lif, kärlek, allt, farväl!

Bagoa.

Här är hon, herre!

Holofernes (afeides).

Assyriens krona! — Skön som morgonsolen! (H6gt.) Hvad vill du här, du dotter af Jordan?Judith.

Jag kom att söka dig.

Holofernes.

Att söka mig;

Det &r att söka kärlek eller . . . döden.

Ahalibama (afsides).

Det är att söka båda.

Judith (kn&bdjande).

Höge herre,

En qvinna dödas ej af Holofernes!

Mitt namn är Judith, från Bethulia;

Jag böjer knä för dig, på det jag månde En dag ännu få skåda solens ljus.

Holofernes.

Ej så, stå upp! Mig skall du ej tillbedja. Ännu har jag ej hunnit gudars höjd . . . Nebucadnezar är vår ende gud;

För honom böj ditt sköna hufvud, Judith!

(TiU folket.)

Allägsnen eder; jag vill vara ensam! (De gl.i

Ahalibama.

Skall äfven jag dig lemna?

Holofernes.

Gå!

(Ahalibama aflagsnar sig.)Sjunde scen.

MololVrnes, Judith. Abra i fonden.

Holofernes.

Nu sköna Judith, Förtro åt mig allt livad ditt hjerta önskar!

Hvi har du lemnat dina fäders stad?

Judith.

Du bjuder, och din tjenarinna talar.

Då ryktet kom om Holofernes’ segrar,

Hans makt, hans mod, hans stora hjeltebragder Då darrade Jerusalem, som hinden Vid källan darrar, när han hör i öknen Ett lejon ryta. Bäfvan var ditt budskap.

Du stod i spetsen för Assyrierns härar, l)u tagit Carmel, Libanon och Kedar,

('ilicien, Damaskus, Galileen,

Samarien och hela landet Gesem,

Och före dig en dödsblek fasa gick!

Du nalkades, du kom. Jlitt folk från bergen Såg Tabor glimma som en skog af lansar Och Kedars hyddor skälfva. I sin ångest Har folket vändt sig till sin ende Gud,

Att söka hjelp och räddning; men då hördes En röst från höjden: ,,Israels folk har syndat.

. Det har förglömt sin ed och mitt förbund; ,,Jag gifver det i de Assyrers hand ,,Och jag vill göra af Jerusalem ,,De unga lejons kula, full af rof-‘.Jag hörde detta fasans hot från höjden Och . . . skyndade till dig . . .

Holofernes.

Till mig . . . o, Judith!

Judith.

Jag sökte räddning.

Holofernes.

Och du sökte den Hos mig? En gud dig gifvit i min hand.

J udith.

livar iins ett skydd, om ej så nära svärdet,

Att lyftad arm ej hugget måtta kan?

Hvar fins ett fäste, om ej örnens ho?

En värnlös qvinna kan du ej förskjnta.

(Faller på knå och räcker sina händer mot Holofernes.)

Holofeme8 (tar honnes händer och betraktar henne förrinad).

Jag kunde det! — Men dina ögons glans Besegrat den förut okufvade,

Som dödat allt, — som aldrig känt förskoning;

Ar du en qvinna, dn? — Jag sett så många,

Men aldrig förr jag skådat en, som du.

Vänd icke bort din sköna blick, o Jndith:

Mitt mörker dagas, när dn ser på mig.

J nditli.

O, kunde mina blickar lysa natten,

Den höga natten i en hjeltesjäl!Holofernes.

Sol, stjerna, irrbloss, hvad du än må vara,

Du bränner mig! ivill omfamna henne, men ryggar tillbaka for Jndith» blickar, som i »amma Ögonblick tråffa honom.)

Judith (afsides).

O, Gud, som gaf mig denna tjusningskraft,

Jag tackar dig!

Holofern es (afsides).

(Under följande monolog gir Jndith till Abra i fonden.)

Vid Baal, är det en qvinna. Så har jag aldrig sett en qvinna förr?

Är detta kärlek, har jag aldrig älskat,

Är detta vanvett, vill jag dåre bli?

Jag vågar icke röra hennes lockar,

Jag vågar icke möta hennes blick,

Och likväl ha' vid Holofernes' bröst De skönsta qvinnor nti verlden hvilat.

Hvarthelst jag kom, jag ständigt segrade,

Men hvilka segrar ! Tårar i hvar blick,

Förtviilan, fruktan, köld, en hemlig afsky,

Och djupt fördoldt ett hat i hvarje hjerta.

Och denna qvinna från Bethulia,

Som ej mitt byte var, — hon sjelfmant kommer Och ger mig allt hvad jag så länge sökt!

Hon darrar ej, — men jag, — jag vågar icke Att möta hennes blick och röra vid En vilsen lock af hennes mörka hår!

0 Jndith! Jndith!Judith.

Herre, jag är här!

Holofernes.

Vill du mig följa, förr än natten flyr?

J udith.

Jag fruktar intet mer. Jag följer dig.

Men jag en tjenarinna har. (Pekar på Abra.)

Holofernes.

För henne

Bereder jag en plats uti vårt läger.

(Går till fonden och hvisslar. I Judith (afeides tlu Abra).

1 morgon räddar jag Jerusalem!

Abra.

Jag bäfvar för ditt lif!

Judith.

Är det ej skrifvet: På ormar skall du gå, — på lejon trampa?

I mig fins något, som besegrar allt.

Åttonde scen.

Bagoa, de förra.

Holofernes (till Bagoa. visande på Abra}. Du ger åt denna qvinna i vårt lägerEtt enskildt tält och ställer vakt oinkring. Vill hon gå ut, så äger lion sin frihet.

Och ingen följa får.

Judith (atsides till Abra).

Då natten kummer. Så smyg dig tyst till Holofernes’ tält;

Jag kau hehöfva dig.

H olofernes.

Kom, Judith, kom! Se, nattens stjernor mana dina stjernor Att slockna under ögonlockens moln,

Och hvila är de höge gudars gåfva.

Sof uti ro. Jag vakar ju för dig.

Judith.

Ja, slumra vill jag. Krafter jag liehöfver.

Slut på tredje akten.FJEKDE AKTEN.

JMofcrnes' lager, lians tält till Yeuster. I tältet ett bord och eu hrit soffa. Pä tältets vägg håoger ett blankt svärd, synligt fur åokå-daren. Ahalibama kommer l&ng*amt in pS scenen med förvirrad uppsyn och utslaget hår.

Företa scen.

Abalibania, ensam.

Du är ej här? — ^lin herrskare, hvar är du?

Du, som mig döda skall, hvar dväljes du?

Jag kommer ju till dig att söka döden.

Hvar är ditt stål? — Jag fruktar dig ej mer.

Här är min barm, — och här mitt brustna hjerta. Jag gaf dig båda uti lif och död.

Min smärta blott och mina afgrundsplågor,

De blefvo qvar för mig. Tag äfven dem.

Förr än ditt offer dignar under bördan.

Andra. scen.

(lUgoa inkommer oform&rkt och lyotmar.)

Då jag var liten, — såg, hur solen sken I Euphrats böljor, såg, hur tusen stjernor Sig speglade uti den klara vågen,

Då sjönk jag till min moders bröst och sade:Min mor, se huru skön naturen är,

O, låt mig länge lekva, för att skåda Den klara himlen och dess tnsen ljus.

Då gret min mor och sade: O, mitt barn,

En fara hotar oss, — Nebucadnezar nalkas,

Och han skall döda, härja och förbränna Vårt ädla land. — Vårt sköna Ragau Skall bli en ödemark för vilda tigrar,

Och vi, vi måste fly! — Snart hörde jag,

Hur sköldar klungo och hur vapen brötos,

Hur hingstar stampade, och luften genljöd Af klagoskri, af jemmer och förtviflan!

Min sköna jord var full af blod och lik,

Och alla stjernor på min sköna himmel,

De hade slocknat. Och jag slets från dig: Hvarthän, det vet jag ej, — men sedan dess Jag såg dig aldrig mer. Hvar lägger nu Ahalibama ner sitt trötta hufvud?

Bagoa (afeides).

Det är mitt barn jag ser! Ah, hvilken Gud Har skänkt mig henne åter?

Ahalibama.

Du, min fader,

Hvar är du, hvar? Du Ragaus stolte furste,

Du var en konung, du! Jag är din dotter.

Så säga alla, men de ljuga, ljuga!

Kom hit och se ditt barn, — kom, se slafvinnan! Hon är en vissnad blomma, — är en . . .

(Betåcker ansigtet med h&nderna.)Bagoa (afisides).

Mitt arma barn. Skall så jag återse dig!

Ahalibama Inågot lugnare).

Min moder gaf mig denna amulett;

Hon tog den från sin barm och sade: dotter. En dylik bär också din arme fader.

Bär den, som han, och lyckan skall dig följa. O, hvar är lyckan nu?

Bagoa ihögt)-

Ahalibama!

Hon är dig närmare, än du kan ana.

Ahalibama (häftigt).

Nej, usle slaf! Gif hit din droppe gift,

Och låt mig dricka döden!

Bagoa.

Svaga barn!

Utaf mitt gift du skulle dock ej dö.

Nej, du skall lefva. lefva! Se på mig;

Jag är din far, Ahalibama!

Ahalibama (med hån).

Du?

Du är min far? Det är då sant, o Gudar, Att blodet, som i mina ådror flyter,

Är blodet af en träl . . .Bagoa.

Du t viilar, barn?

Jag är din fader, Ragaus fallne furste.

Se här! (Tager från aitt bröst eu amulett och visar den at Ahalibama.)

Ahalibama.

Ja, det är du! O, rädda mig!

(Kastar »ig i Bagvas unnar.)

Bagoa.

Ja, du skall räddas, och du hämnas skall:

Det svär jag vid din döda moders aska.

Nu, Holofernes, är det slut med dig,

Ty mogen är min hämd.

Ahalibama (slitande eig nr Bagoas armar.)

Och min är mogen. Bagoa.

Bort härifrån! Han får ej se dig nu,

Din moders mördare.

Ahalibama.

Det var då han?

Ve, ve dig, Holofernes!

Bagoa.

Skynda dig.

Bort härifrån!

Ahalibama.

Farväl, vi träffas snart!

(Omfamnar Bagoa och gär.)Tredje scen.

Bagoa (ensam, framtager en liten flaska).

Jag nalkas nu mitt mål. Härinne döljes Annn ditt dödsqval, dina tnsen marter . . .

Det är en skänk af afgrundens gudinna.

Det dödar långsamt, men det dödar säkert.

Ja, Holofernes, sista bägarn töm!

Mitt vin du prisat, prisa nn min hämd.

Fjerde scen.

Ilnlnreroes (gär in i tältet och sätter sig), Ilagna (fyller ilen gyllene hägaren sarat räcker den St Holofernes).

H olofer nes.

Fyll bägaren till randen, Bagoa!

Det är dock skönt att lefva; — icke sant?

Jag vill, att också du är lycklig, slaf.

Bagoa.

Din Miek ger lif, — din blick ger eld och kärlek. Det är din gndakraft!

Holofernes.

Dn gamle tok.

Vår gud är ögonblickets snabba lust.

Kan jag uttänja den till seklers mått?

Det kan jag icke, bryv mig ej derom,

.Men njuta den, förgäta allt ocli herrska I denna droppe lif, — det är gudomligt.Bagoa.

I dag du vänlig är mot Bagoa:

Jag har en bön.

Holofernes.

Begär, — men våga ej Af mig begära något lumpet ting.

Du vet, att Holofernes djupt föraktar En lumpen gifvare af lumpen gåfva.

Bagoa.

Ahalibamas lif.

Holofernes.

Hon måste dö!

Den, hvilken Holofernes engång älskat,

Får ingen, ingen annan älska mer.

Bagoa.

Hvem tager upp den drufva vingårdsmannen Har pressat ut?

Holofernes.

Slafvinnan måste dö!

Glöm icke Bagoa: när tvenne gånger Dig Holofernes sagt, att hon skall dö,

Så dör hon.

Bagoa (afsides).

Ha, nu nalkas hämdens timma!

(Ahalibama, som ander tiden inkommit och närmat sig tåltet, har lyssnat till Holoferne9' sista ord. Med utslaget hår och förvirrad uppsyn störtar hon in i Holofernes' tålt.)Femte scen.

Ahalibama. de föria.

Holofernes (uppspringande).

Vid Baal, — hvad vågar denna djerfva qvinna!

Ahalibama (lugnt).

Den, som skall dö, har intet mer att frnkta!

Holofernes (sitter sig leende).

Så låt mig höra dina klagovisor;

Sjung ut, Ahalibama! — Du mig hatar,

Är det ej så?

Ahalibama.

Jag skulle hata dig! Man hatar endast den, man engång älskat. Föraktat har jag dig, föraktat, hör du.

Ifrån den stund du ryckt mig från min rot. Förbannat dig ifrån det ögonblick Du stal från mig mitt lugn, min samvetefrid. Och än en gång vill jag förbanna dig,

Förr än du stöter dolken i mitt hjerta! . . .

Må hvarje grässtrå, som din fot förtrampar, Förtorkas under dina fötter! — Må den källa, Hvarur du släcka vill din törst, förtorka, —

Det bröd, du äter, varda gift, — och luften, Som du inandas, bli till pest förvandlad,

Att nattens rofdjur, som engång dig sluka,

Må dö af giftet i ditt usla blod.Dö hatad, dö förbannad, att ditt namn Må nämna*! som en skamfläck nppå jorden!

Holofernes tiugn »*•> leende).

Din sång är vacker. — sjung Ahalibama!

Du har dock älskat mig.

A h alibama.

Dig! aldrig! aldrig!

•Tag hycklat kärlek. Och med denna dolk (R>-<-k«r fram

dolken.)

Jag aftvår fläcken af de falska kyssar,

Som du på mina svaga läppar tryckt.

Holofernes (med samma ingni.

Med vällust hör jag nn för första gången Den ljufva sången af ett bittert hat.

Jag vore frestad, min Ahalibama,

Att älska dig ånyo! (Busar håftigt upp och öppnar bröst.t.)

Hvar är stålet?

Hugg djupt, men säkert, ty jag svär vid Baal,

Att, om du felar, — du mig älskat har!

(Ahalibama fattar dolken, men faller den, i samma Ögonblick hon vill göra Imgget. och faller afdftnad till goKVet. Bagoa fattar dolken och gömmer den. Holofernes betraktar ett Ögonblick ntnm den afd&nade.)

En man som jag dör ej för qvinnohand!

Ej mensklig makt förmår att krossa gudar! (Till Bagoa.i Tag henne, Bagoa! Hon tillhör dig!

Ty för det mod hon visat, må hon lefva.

En glädjefest skall du i dag tillreda. —

För qvinnan bort! (Oår.)Sjette scen.

Bagoa, Aliallliama.

Bagoa.

Ahalibama, vakna'

Han borta är, — hns dig din fader är.

Och du är fri.

Ahalibama.

Hvar är jag. hvar? O, säg mig.

Ar jag ej död ännu? Jag såg dock bödeln.

Som hänryckt log åt mina bittra qval.

Bagoa.

Pu lefver! — skynda dig. — bort härifrån!

Ahalibama.

Hvarthän på jorden kan jag fly mig sjelf?

Bagoa.

Kom, bödeln återvänder; löften brytas.

Ahalibama För bort mig. bort. ifrån hans åsyn bort!

Hvart? Lika godt. Till hvad? Det gör mig lika. Blott icke han . . . (I)** aflä^na ai#.)

Sjunde scen.

Naphaii. krigare.

En krigare.

Den stackars karln ser fasligt snopen ut.

Han lurad blef.En annan.

Ja, hvem blef icke lurad?

Den förste (till Saphan).

Slå sorgen bort! Se här, låt gå en sikel!

Nåå, kasta vi?

Den andre.

Om Holofernes anar,

Att du är kär, — han hänger dig på fläcken.

Saphan.

Så må han hänga mig. — Hans fursteord Jag fick!

Den förste.

En furste lofvar, hvad han vill, Och håller, hvad han vill.

Den andre.

Ahalibama Var lycklig nog. Hon är hos Bagoa.

Den förste.

Och efter några dar skall Judith vandra Från Holofernes tält —

En krigare.

Till mig!

Kn annan.

Till mig!

Alla.

Till mig! till mig!Q

^Vttonde s?«en.

Bagoa (inkommer häftigt), de förre.

Bagoa.

Är allt i ordning? Holofernes kommer!

1 dag det blir en fest för Astaroth.

Det bästa vin, som Bagoa har qvar,

Han ger i dag till pris åt eder alla.

Så Holofernes vill!

En krigare.

Vill Holofernes,

Stå våra halsar till hans nådes tjenst Hnr helst hon önskar. Hit med bägare!

(Haotigt framställas af Renare bord och krukor med vin. Bagoa ordnar Holofernes' tält).

Nionde scen.

Holofernes, Jndith, Abra, de förre.

Holofernes mötes af Bagoa med bägaren. Alla taga sina bägare, utom Saphan.

Alla (ntom Saphan).

Din välgång, Holofernes!

Holofernes.

Dricken, vänner!

I dag är fest för kärlekens gndinna,

För Astaroth. Slå alla prisa henne

Som Holofernes gör, — ty han är lycklig!

lAfsidon.) En furstekrona vill jag skänka bortFör livarje lock på Judiths stolta panna,

Och tusen perlor för hvarenda blick,

Som strålande af kärlek hon mig gifver.

(Högt.) Nu tömmen bägaren till sista droppen För krigarns’ byte och för segerns lön.

Den 8könsta qvinna jorden ännu bar!

Saphan (tiii jndith).

Dig vare Astaroth beständigt huld!

(Alla nämn sig Judith, bnga sig, och tömma sina biigare. Judith dricker or Holofernes* hägare.)

Abra (afsides».

Hon dricker Ur kärl, besmittadt utaf hednamnn!

Judith.

För första gången i mitt lif jag druckit Så herrligt vin! Också för första gången Så sköna män jag skådat. Holofernes!

Om alla dina krigsmän likna dessa,

Så är din här den skönaste på jorden.

Jag tömmer bägaren för eder välgång Och för Jerusalem, der snart vi träffas,

Ty dit jag eder föra vill. (Hnn dricker. Alla dricka.)

Holofernes.

O, Judith!

Du blir mitt sista, skönsta segerbyte.

Räck mig min bägare, och drieken alla!

Sjung Saphan. sjung en munter visa.Saphan (afsides).

Han vill att ödlan, trampad af hans fot,

Skall sjunga glädjesånger.

Holofernes (kalit).

Sjung, trumpet!

Saphan.

Dryckesvisa.

Tappre krigare,

Töm din bägare!

Drick, låt vinet berusa ditt sinne! Drick, låt ditt vin i strömmar rinna, Drick för din sköna herrskarinna! Ha, Holofernes, må i din bägare Gudarne gjuta gift och förderf!

Alla.

Väl galadt, väderhane! Vacker sång!

(Alla dricka med honom.)

Judith «till Saphan).

Min tappre krigare, jag tackar dig!

Saphan (afsides).

Det fattades att hon mig säger tack.

Holofernes (afsides till Bagoa).

Jag läser något uti Saphans öga,

Som gör, att han ej bör se dagen gry.Bagoa (afsides til) Holofcruea).

Hans lif skall slockna, förrän solen tänds.

Holofernes (afsides).

Nu till mitt tält. Judinnan följer mig.

Den fot, som träder sen mitt tält för nära,

Skall icke trampa jordens grönska mer.

Bagoa.

Var trygg, min herrskare! På hundra famnar Skall ingen krigare ditt tält sig närma.

Dessutom äro alla vinets slafvar Till morgonstunden.

Holofernes.

Gå, du ock, din väg! Min trogne Bagoa, — gå nu till hvila!

Bagoa.

Jag tackar dig; jag bär ett Ararat På ögonlocken.

(Går in i tåltet och ståller vin och bägare på bordet.)

Holofernes (Mgt).

Ännu en bägare!

Töm den, att natten må bli lång och lycklig!

(De dricka.)

Abra (afsides tiU Jndithj.

Skall jag i natt ....

J udith.

Ja, kom med tysta fjät!

(Abra går.)Bagoa (från tältet), ilin herrskare, dig väntar nattens skugga,

Se, töcken lägra sig kring Libanon,

Och Karmel står i moln.

Alla (rnsiga).

flit mera vin!

(Holofernes och Jndith gå in i tältet.) BagOft (utkommer från tältet).

Hvad grubblar Saphan? Må gudarne Förnnna dig att länge njuta lifvet.

Saphan.

I’est i din ettertunga! (Afsides.) Hon är hans! Bagoa.

Nu, tappre vänner, sista bägarn går.

I botten för Jerusalems förstöring!

Judith (i tåltet).

Ja, för Jerusalem! Drick, Holofernes!

Holofernes.

Och vore det ett haf af smälthett guld,

Jag dricker det för dig. (De drick».)

Bagoa (till krigarne).

Nu bort! Vår herrskare har strängt befalt, Att hvarje fot, som innan solens uppgångSig närmar till lians tält på hundi a famnar Skall icke mera trampa jordens grönska.

(De afllgsnt sig rusiga. Saphan vill återvända, men förob bort af Bagoa).

Tionde scen.

Holofernes. Jndith.

Hol o fem es.

Hvad du är skön! Hvarför är du så skön?

Har du sett Babel brinna?

Judith.

Nej, min furste!

Holofernes.

Jag har sett Babel brinna. Det var natt Och svarta moln. På engång flammade I hjertat af den verldsberömda staden Assyriens facklor. Himmelshöga lågan Slog ut emot den stjernelösa natten Ur jättestora, störtande palats,

Och Euphrath färgades så purpurröd,

Som dina kinder . . . Det är likväl något Uti din blick, som liknar återskenet Af Babels brand.

J udith.

Min höge herre skämtar Med sin slafvinnas ringhet.Holofernes.

Xågot är det I dessa blickars bottenlösa djup,

Som kunde komma män att darra. Jag,

Jag älskar dig dess mer, ju mer der är Uti ditt väsen något, på en gång Oändligt ljuft, förfärligt fruktansvärdt.

Judith.

Det är en hjeltes lust att älska faran,

Och dn, du älskar så det fruktansvärda,

Att du det söker i en blommas doft.

Xej, mycket större är ditt hjeltemod,

An Judiths skönhet. Men, den arma dnfvan Hon tjusas af den starke, som förlamar Den han vill sönderslita. Aldrig gaf jag Mitt hjerta förr åt någon man. Men du, Hvem är den gnd, som gjorde dig så stolt, Så hjeltestor, att sjelfva marmorn smälter För dina blickars glöd?

Holofernes.

Blixt i ditt öga!

Säg om de orden!

Judith.

Herre, Moses' lag Förbjuder oss att med det minsta tinger Vidröra det en hednings hand berört,

Och jag, judinnan, dricker drufvans saft Ur samma bägare, som dn!Holofernes.

Drick, Judith!

En droppe för de bleka, tysta offren Af mina villor! Och en annan droppe Drick för den enda qvinna, som förstått Att tämja en förstörande vulkan!

Om du är min, — om jag är din, — likgodt!

Vi båda skola gå att kufva verlden.

Eld af min eld! Kraft af min kraft! Först nu,

När två verldsflammor vuxit till en enda,

Vet Holofernes klart sin banas mål.

Vi båda skola gå att störta narren,

Som kallar sig en gud i Xinive,

Och resa på ruinen af hans tron Verldsherraväldet öfver alla folk.

Den starka viljan är allena Gud,

Och verlden har till denna dag ej skådat Två starka andar, såsom du och jag.

Min drottning, myriader böja knä För dig!

Judith (kysser honom).

Min konung, alla jordens riken Nedfalla för din thron!

(Abra har ined en säck på armen under dialogen visat sig i fonden och 1 lyssnat till de sista orden. Scenen förmörkas.)

Ellte scen.

Abra, de förre.

Abra (afsides).

Det var en dödens kyss hon honom gaf!J udith.

Drick, Holofernes, drick! — och slumra sen Till herraväldet öfver verlden.

Holofernes (dricker och lägger sitt hnf-

vud på Judiths knä).

Ditt vin berusar mig. Sjung om vår kärlek!

Sjung, Judith . .. sjung ... ty bort... till andra .. .

rymder . . .

Jag ilykta . . . vill . . . med sista . .. sista ljudet... Af . . . dina . . . kärleks . . . toner . . .

(Somnar.)

Judith.

Slummersång.

Brusande våg, stormande sjö,

Böljor, som rasa, tystna och dö.

Slumra hjerta, slnmra stilla,

Slumra i lugn och frid,

Somna sakta, kärleken vakar,

Somna från storm och strid.

Glöm vid drömmens stilla barm:

Lifvets sorger och dess harm Slnmra stilla, Jndith hos dig vakar.

(Judith lägger sakta Holofernes* hufvud p& soffdynan och kotniner ut från tältet till Abra. Mörkret tilltager.)

Recit. och Duo.

Judith.

O, ve mig. Abra, ve mig! O, Abra, jag är svag, o, låt oss skynda hän!Du tvekar, Juditli, kinden bleknar,

Jag likväl lie nitat, livad du begärt;

Se här är säcken, den skall fyllas.

Ditt hjerta bäfvar, din arm är svag,

I dag är hämdens, är dödens dag.

Betänk, o Judith, att Israels trogna bröder Af qval försmäkta, o, mitt hjerta blöder;

Var stark, o Judith, rädda Israels barn.

Jndith.

O, Abra, ve mig, han får ej dö.

Mitt lijerta bäfvar, min ann är svag;

1 dag är hämdens, är dödens dag.

•fog kan ej rädda Israels trogna bröder,

Min hand har domnat och mitt hjerta blöder.

Judith (talar).

Han sofver, Abra, — sofver lugnt oeh stilla,

Som hafvets bölja vid en blommig strand.

Abra.

Du tvekar, Judith! Dina händer darra.

Judith.

0 Abra, ser du detta sköna hufvud,

Soin aldrig böjt sig för ett menskligt väsen.

Hur lngnt det hvilar!

Abra.

Hvarför gick du hit?

1 Herrans tempel beder man för dig.Nu, då det gäller Israels lif och död,

Betänk, hvad denna hedning ondt har stiftat,

Hans usla lif . . . hans nidingsdåd . .. hans laster . Hans hotelser att Herrans tempel störta.

Gif honom döden! — Han är döden värd.

Judith.

O Abra, Abra, — är ej detta hjerta Ett qvinnohjerta? Se, hur skön han är!

Se detta löje på hans friska läppar!

Skall jag från dessa drömda fröjder rycka Hans själ till . . . Abra, nej, begär ej det!

Det finnes ej en själ, så full af synd,

Att ej hon renas kan och blifva salig Af kärleks makt.

Abra.

Hjelp, fader Abraham! Hon för en hednings kärlek glömmer allt:

Sitt folk, sin Gud och sina fäders tro!

Ilå himlen öppna sig!!

(En chör af judar och judinnor höres på afatand.)

C hör (Se pag. 28).

Judith (som åhört gängen).

Hvad var det, Abra? Abra.

Nu blåser vinden från Bethulia Och för till oss i nattens tystnad ljudAf våra landsmäns bön. Men Judith tvekar!

Hon tvekar, ty lion älskar deras bödel.

Jndith.

Det måste eke!

(Hon instörtar i tältet, hvars förhänge faller.)

Abra (ensam).

När hon var litet barn Och såg en dufva dö för offerknifven,

Då föll hon mig om halsen, gret och sade:

Hur blef den hvita dufvan nu så röd?

Jag sade: det är blod! Då gret hon åter Och sade: Abra, jag vill ej se blod!

Mitt barn, sad’ jag: det är till Herrans ära.

Ack, sade hon, jag är så rädd att smutsa Min hvita klädning med det stygga blodet.

Och nu . . . hjelp, himmel! Hvad sker nu derinne?

Judith (utkommer frän tältet med det blodiga svärdet, med half röst).

Det är förbi! Jag dödat honom!

(Sjnnker vanmäktig ned.)

Abra.

Mitt barn, mitt barn, hvad är det, som du gjort? Judith.

Det löfte, som jag gaf åt Israels gud,

Har jag fullbordat.

(Abra närmar sig tältet* dörr, men fanar tillbaka.)A bra.

Hur hans ögon stirra!

Kom, låt oss fly!

J udith.

Nej, gå, min goda Abra, Och lägg den dödes hufvud i din säck.

Jag kan det icke.

Abra.

Jag? .... Skall jag gå dit? Förr vill jag sticka in min bara hand I tjugu skorpioners bo.

Judith.

Du vill ej?

Så måste jag, som mördat Döde man,

Din hSmd begynner!

(Rycker säcken af Abra, — störtar in i tältet och utkommer derifrån med säcken fyld af Holofernes' hnfvud.)

Hår Abra, tag! Nu till Bethulia!

(De skynda hastigt derifrån.)

Slnt på sjnnde tablån.

Ä.ttou«le Xablåu.

Bethulia. Samma tempel som i 2:dra Akten och samma dekorationer. Daggryning.

Första, scen.

Jndar och judinnor (i templet), Achior (på scenen).

Chör (i templet).

Himmelens fader, hör våra böner etc. (Se pag. 28).Achior.

De bedja till sin gud, de lycklige,

Som ha en gud. Till hvem skall jag då bedja? Jag har förbannat mina egna godar,

Och Israels gud ej känner Achior.

An<lra scen.

(En qviuna utkomraor från templet med ett barn på armen). Achior, qTinnan.

Qvinnan.

En drojipe vatten! Se, mitt barn försmäktar!

En droppe vatten! Fins ej någon här,

Som köper en slafvinna?... Du, 8om står der Så känslolös, du är ej törstig, du!

Välan, “å köp mig! Det är billigt pris,

Jag kostar ju en droppe vatten blott!

Se, jag är ung och stark, ej heller ful.

Jag gör dig nytta, jag kan vrida qvamen

Och sopa golfvet jag skall icke äta

Mer än en handfull majs om dagen. Köp mig! En droppe, blott en droppe för mitt barn!

Achior.

Du har din Cxud! Han hjelpe dig ....

tivinnan.

Min Gud,

Han lefver icke mer, ty om han lefde,

Så skulle ej mitt barn dö i min famn.

(Ilar bort.)Tredje seen.

Judarne utkomma ur templet i botdrfigt, sorgsne och nedslagne. Osias, Achior, judar och judinnor.

0sia8 (till folkot).

Håll, biden än ett ögonblick! Ännu Har solen ej gått upp, och inför Herren Är en minut jeinngod med tusen år.

Eu jude.

1 dag är femte dagen!

En annan.

Femte dagen!

Den förste.

Hör du det, falske gudars falske prest?

I dag går löftet ut. I dag skall du Med oss nedfnlla för Assyriens Baal.

Kom, låt oss gå att öppna stadens portar!

Osias.

Gån! — men ej förr än solen runnit upp.

Jag stannar här att dö i Herrans tempel.

Achior (för sig).

En sällsam ande kominer öfver mig,

En okänd makt min tunga rör. (H«gt.) Hör mig,

(Med förändrad röst.)

Du folk af Israel! Din Gud har sändt mig. — Förnim hans ord! — Det är ej jag, som talar. Så säger Herren: Svårt har detta folkFörsyndat sig i otro emot mig,

Men för de två rättfärdige, som tru,

När alla tviiia, vill jag lyfta oket Från deras hjessa, lägga ned den starke För deras fötter, låta honung drypa Ur hälleberg och sända spenabarnen Att dia lejon än i denna dag.............

(Uj*pvakuar som ur en dröm.)

Hvar är jag?.... Hvem var det, som talade? Hvad har jag sagt?

Andre juden.

Det är en galen hedning.

Köst ur hopen.

Så stena honom! Han har hädat Gud.

Flere röster.

Ja stena honom! Stena, stena honom!

(De omringa honom, några lyfta stenar.) Osias (stållande sig framför Achior).

Tillbaka! Första stenen träffar mig.

Fjerde scen.

En bågskytt, de förre.

Skytten.

Två qvinnor närma sig till stadens portar;

En liknar Judith och den andra Abra.

(Solen går upp.)Osias.

Nu uppgår solen öiver Juda land,

Och Han, som låter nattens mörker vika, Kan ock från våra skuldror lyfta oket.

Låt oss förbida Judith!

Achior.

Sådan tro

Har jag ej skådat förr. Osias, Herren Har rört mitt hjerta. Jag bekänner honom Som ende Gud. Invig mig till din tro!

Osias.

Så var från denna stund Israelit!

Femte scen.

Jndith, Abra, judar, de förre.

Judit b (knåfkller midt p& scenen).

Lof, pris och ära vare Israels Gud,

Som kan den starkes bågar sönderbryta Och blodig rustning bränna upp i eld!

(TiU folket, pekande på A b ras säck.)

Här är det stolta hufvud, som så nyss Från Holofernes’ skuldra såg med hot Bethulia an. Det har ej mer en arm Att döda ens den minsta fältets myra.

Ett hufvud utan kropp är Holofernes,

Och kropp förutan hufvud är hans här.

För8te juden (skådar ia i sacken). Det är han sjelf!Den andre (likaså).

Ja, Holofernes iir det!

Högt lefve Judith!

Alla.

Lefve, lefve Judith!

Judith.

Gån, fästen skyndsamt detta hjeltehnfvud Uppå en lans; det ställen ut vid muren,

Att de Assyrer må det se med skräck!

Och sedan ut, ut allt hvad ande har!

Slån portarne å gafvel! Hvarje pilt Må gripa svärd och hvarje qvinna stenar,

Att falla öfver hedningarnes här!

En pilt skall jaga tusende. En qvinna Skall krossa tiotusen. Nu är dagen,

När allt till fota faller för Guds makt.

Osias.

Som hon har sagt, så gören! Tiden hastar.

Gån ut! Med eder vare Gideons Gud.

Alla.

Hit vapen! Vapen! Ut! (De skynda ut.)

Sjette scen.

Jndith, Abra, Acliior. Osias.

J udith.

Nu är det sagdt.

Min hand är blodig och mitt hjerta bäfvar.

Hvad har jag gjort? (stum pans.)Osias, knni ej när mig! Min hand, min hand är fläckad ntaf bind.

Och alla svala böljor i Jordan Förmå ej tvätta dessa fläckar bort.

Osias.

Ett redskap är du för den Högstes makt,

En offerdufva på hans altare,

Och blöda skall dn af det dubbla sår.

Som svärdet gaf din fiende och dig;

Men Israel skall lefva! Segergladt Skall Juda kämpa för sin stora framtid.

Hvad frågar stormen efter bräckta blommor,

När han går fram att rensa verldens luft.

Förblöd, allenast Herrens vilja sker!

Achior (till Judith).

Säg. har du sett mitt barn, Ahalibama?

J udith.

Hon lefver!

Sjunde scen.

Bågskyttar inkomma med Bagoa och Alialiharaa Bagoa, Ahalibama, bågskyttar. de fSrrc.

Achior.

Hon är här! — Jag har dig åter!

Ahalibama.

Min dyre, dyre fader!En bågskytt (pekande på Bagoa).

Denne hedning Har utan vapen villigt gifvit sig.

Assyrieme flykta och förföljas.

Osias.

Tag fången i förvar!

Ahalibama (till Achior).

Han räddat har mitt lif!

Achior (till Osias).

Förskona honom!

Osias.

Fången är ej min, Hvi har du ieke flytt med dina bröder?

Bagoa.

Då Holofernes' blod jag flyta såg,

Tog jag Ahalibama i min famn Och skyndade igenom krigarhopeu.

Som sökte mörderskan.

J udi th.

Förskona honom! Han har förrådt sin herre liksom jag.

Hans dom är derföre min dom också.

Achior.

Hvem är dn då?

Bagoa.

Ahalibamas far!

A o li i o r och O s i a s.

Ahalibamas far!B agoa.

Ja, Ragaus furste!

Då konung Arphaxad vid Ragau blef slagen Och Holofernes segrat, stal den grymme Min unga maka och lät döda henne.

Mitt barn försvann, jag trodde henne död.

Achior.

Ahalibama blef mig anförtrodd Utaf en krigare ifrån Hydaspes,

Som räddat henne under stridens larm Och dog hos mig af sina svåra sår.

Sjelf var jag barnlös, och med glädje tog jag Emot den vackra gåfvan.

Bagoa.

Ädle man,

Mitt barn du älskat. Måtte gudame Derför belöna dig. Jag kan det ej.

Achior.

Jag tror ej mer på dem, — — blott på den Ende!

Ahalibama.

Bed honom då, min dyre fosterfar,

Förlåta synderskan Ahalibama.

Judith (aftidee).

Och äfven mig!

Bagoa.

För mig till edert tempel! Min boja fallen är, och jag är fri.

Och denna frihet gaf mig eder Gud.Achi or.

Farväl, Ahalibama, du min glädje!

Jag skiljs från dig. dock nu ej mer för evigt.

Att.onde scen.

Fler® krigare, qvinnor, de förre.

En bågskytt.

1 vild förtviflan fienden har flyktat Och leinnat oss till byte lägrets skatter.

Med deras afgnd utaf guld och perlor.

Osias.

Förföljas skola de till landets gränser!

Och nu till Herrans tempel. Prisad vare Vår Herre Zebaotli i evighet!

Alla gå in i templet utom Jndith, Ahalibama, Achior och De tre senare stanna vid templets dörr.

Judith (ensam).

Hör, hur de jubla! Segerropen dåna!

Nu stormar Juda ut, som hafvets våg Ur bräckta dammar. Blott en enda sörjer; Ett brustet hjerta. en förvissnad hand.

Ja. segra Israel! Blott jag skall falla:

Jag älskat Holofernes, och jag dödat Den, som jag älskat............

Slat på sista akten.